

3. Рочко А.В. Организация заработной платы во Франции // Труд за рубежом. – 1995. – №3. – С. 87-98.
4. Гусаков В. Экономические механизмы самофинансирования и эффективности агропромышленного производства / В. Гусаков // Аграрная экономика – 2007. – №12. – С.5-12.

Білінська Наталія Олександрівна,
студентка економічного факультету
спеціальності 8.03060101 «Менеджмент організацій
і адміністрування (за видами економічної діяльності)»
Подільського державного аграрно-технічного
університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: доцент Покотильська Н.В.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНИЙ ЗМІСТ ТА СКЛАДОВІ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИМ ВИРОБНИЦТВОМ

Ефективним можна лише таке управління, яке успішно розв'язує проблеми економіки з урахуванням визначення напрямів аграрної політики.

Удосконалення управління виробництвом - важливий резерв зростання його ефективності. Процес раціоналізації управління включає розробку комплексу організаційно-технічних і соціально-економічних заходів, що забезпечують більш ефективно використання землі, робочої сили, техніки та інших ресурсів, створення сприятливих умов праці і побуту працівників, запровадження нових технологій і якісне вдосконалення виробництва.

Удосконалення менеджменту у сфері виробництва продукції сільськогосподарського призначення передбачає:

- орієнтацію діяльності фірми на довготривалу перспективу;
- проведення фундаментальних наукових досліджень;
- диверсифікацію виробництва;
- інтенсивну інноваційну діяльність;
- максимальне використання всієї активності персоналу [2].

Система керування - сукупність форм, з допомогою яких на практиці реалізується процес управління. До таких форм можна віднести суб'єктів управлінської діяльності, зв'язок між ними, мету, функції, методи, технічні прийоми управління та інше.

Суть системи управління має зводитися до:

- забезпечення максимальної активізації кожного працівника на всіх рівнях та підвищення якості життя;
- посилення ролі матеріальних стимулів;
- здійснення економічно обґрунтованих відносин між сільським господарством і сферою його обслуговування;
- якісної розробки нормативних актів, встановлення контролю над їх дотриманням [3].

Ефективність та результативність роботи будь-якого підприємства, особливо в даний час, залежить, в першу чергу, від результатів дій керівника, його апарату управління. Саме керівник відповідальний за якість прийнятих рішень і їхню реалізацію через існуючу

систему управління. Щоб ефективно управляти виробництвом, необхідно чітко виявити сам об'єкт управління, тобто те, на що спрямоване управління, виявити форми і види самих управлінських важелів, форми зв'язків між складовими системи управління, і тільки тоді ми зможемо говорити про завдання виробничого менеджменту і методи їхнього вирішення.

Для функціонування будь-якого підприємства необхідно п'ять видів ресурсів. Це люди - трудові ресурси, матеріали - матеріальні ресурси, капітал - фінансові ресурси, технологія - технологічні ресурси, інформація - інформаційний ресурс. Раніше інформація, хоча і враховувалася в системі управління, однак, до категорії ресурсів її не відносили. Найчастіше інформаційне забезпечення вважалось видом діяльності і тому зараховувалося до категорії функцій управління.

У період розвитку ринкових відносин значення інформації різко зросло. Без неї неможливо почати нову справу, переходити на новий продукт, технологію, вижити в конкурентній боротьбі. Без інформації не може обійтися жодне підприємство, а для деяких даний ресурс є домінуючим. Тому з повною підставою можна перейняти зарубіжний досвід і віднести дану економічну категорію до розряду виробничих ресурсів.

У результаті взаємодії всіх складових системи ресурсів досягається ефект цілісності, тобто виходять нові властивості, якими кожен окремих вид ресурсу не володіє. Наприклад, не можна вчасно вивести на потрібний сегмент ринку товар, що відповідає його вимогам, не володіючи відповідними ресурсами усіх видів, можливостями застосовуваного устаткування, можливостями використовуваної технології, кваліфікаційними можливостями кадрів і т.п. і, навпаки, кожен окремих ресурс не може розкритися цілком поза зв'язком з іншими ресурсами: можливості, якими володіють агрегати, не можуть бути реалізовані без відповідної кваліфікації працівників, без застосування відповідних основних і допоміжних матеріалів, без необхідних характеристик виробничих приміщень [1,с.32].

Таким чином, ресурси - це керовані фактори виробництва що володіють вартісними властивостями і перетворюючими можливостями, необхідні для забезпечення функціонування і розвитку виробничих процесів з метою досягнення запланованих результатів.

Список використаних джерел

1. Василенко В.О. Виробничий (операційний) менеджмент: навч. посіб. В.О. Василенко, Т.І. Ткаченко. - Київ: ЦУЛ, 2003. - 532с.
2. Латківська К. А. Процес управління виробництвом сільськогосподарської продукції / К. А. Латківська // Актуальні проблеми та перспективи управління в сучасних умовах: матеріали науково-теоретичної конференції молодих науковців та студентів 10 квітня 2013 року. - Кам'янець-Подільський: Подільський державний аграрно-технічний університет, 2013. – С. 70-72.
3. Михайлов С. І. Менеджмент: Навчальний посібник. / С. І. Михайлов. - Вінниця: НОВА КНИГА, 2006. - 416 с.

Богачева Екатерина Юрьевна,

студент спеціальності 1-740101 “Економіка и организация производства в отраслях АПК” экономического факультета Белорусской сельскохозяйственной академии. Горки, Республика Беларусь .

Научный руководитель : к. э. н. профессор Быков В.В.